

Luukkaan evankeliumi, Osa 3
Esittelemme mielipuolisen kuningas Herodeksen sekä hurskaan Sakariaan ja Elisabetin
(Luuk. 1:5-6)

Johdanto

Edellisessä saarnassa käsittelimme Luukkaan evankeliumin esipuheen, joka kattoi jakeet 1-4. Opimme Luukkaan olevan pätevä historioitsija ja teologi, joka kirjoitti korkea-arvoiselle Teofilukselle. Luukas kertoi, miten hän on tutkinut Jeesuksen elämää ja opetuksia tarkkaan alusta alkaen ja aikoo nyt kirjoittaa niistä järjestelmällisesti kirjassaan. Luukas myös muistutti Teofilusta siitä, että Jeesuksen elämä ja teot eivät olleet satukertomuksia. Monet olivat nimittäin ryhtyneet tekemään niistä yhteenvetoja ja ne olivat yleisesti tosiksi tunnettuja asioita.

Tänään siirrymme Luukkaan esipuheesta kirjan varsinaiseen sisältöön, joka alkaa jakeessa 5. Luuk. 1:5 – 2:40 kertoo Messiaan edelläkävijän Johannes Kastajan syntymästä samoin kuin luvatus Messiaan, Jeesuksen Kristuksen, syntymästä ja varhaislapsuudesta. Näissä jakeissa Luukas tuo esille, miten Jeesus oli Jumalan poika ja miten hänen oli tarkoitus pelastaa ihmiskunta. Jeesuksen syntymä on kudottu yhteen hänen edelläkävijänsä Johannes Kastajan kanssa, jonka oli tarkoitus valmistaa Jeesukselle tie, Luuk. 3:4: *"Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi'.*

Tämän Johanneksen ja Jeesuksen syntymäkertomuksen puitteissa, ensimmäisen luvun jakeet 5 – 25, muodostavat kertomuksen Johannes Kastajan syntymän ennustamisesta ja täyttymisestä. Taustatietona mainittakoon, että ennen Johannes Kastajan syntymää oli kulunut yli 400 vuotta Vanhan testamentin viimeisen kirjan Malakiaan kirjoittamisesta. Nyt Luukas kertoo, miten yli neljänsadan vuoden hiljaiselon jälkeen Jumala tuo näyttämölle uuden profeetan. Tämän profeetan, Johannes Kastajan, tehtävänä on valmistaa ihmiset vastaanottamaan Jeesus (Luuk. 1:17, 3:4) Messiaana eli Vapahtajana synneistä (Joh. 8:31-36).

Tänään käymme läpi jakeet 5 – 6. Älkää kuitenkaan vaipuko epätoivoon, sillä vastaisuudessa tulemme varmasti käsittelemään keskimääräisesti enemmän kuin kaksi jaetta saarnaa kohden. Tällä kertaa näissä kahdessa jakeessa on niin tärkeitä hengellisiä asioita, että en halua kiirehtiä niiden läpi.

Kuningas Herodes

Luuk. 1:5 Herodeksen, Juudean kuninkaan, aikana oli pappi, nimeltä Sakarias, Abian osastoa. Ja hänen vaimonsa oli Aaronin tyttäriä, ja tämän nimi oli Elisabet.

Kuten edellisestä saarnasta muistamme, Luukas oli jakeessa 3 luvannut kertoa asioista järjestelmällisesti. Nyt hän tosiaan aloittaa kertomuksensa järjestelmällisesti, kronologisella viitteellä kuningas Herodekseen. Herodes on todellinen historiallinen hahmo. Wikipedia kertoo Herodeksen hallinneen Juudeaa¹ vuodesta 37eKr vuoteen 4jKr. Tämä on se sama Herodes, joka kuultuaan itämaan tietäjiltä, että Betlehemiin on syntynyt uusi kuningas eli Jeesus, tapatti kaikki siellä olleet poikavauvat.

¹ He is described as the king of Judea in its broad political sense, with "Judea" term is used broadly here for the land of the Jews (Judea proper, Galilee, much of Perea, and much of Syria) and not in the narrower sense for the Roman province of Judah. Stein, R. H. (1992). *Luke* (Vol. 24, p. 73). Nashville: Broadman & Holman Publishers.

Hän halusi pitää vallastaan kiinni hinnalla millä hyvänsä. Wikipedia myös kertoo, että hän tapatti mm. kaksi lankoaa, yhden vaimonsa ja muutamia omia poikiaan. Itse asiassa keisari Augustus totesi kerran, että on parempi olla Herodeksen sika kun poika. Tällä vitsillä Augustus luultavasti viittasi siihen, että sika pysyisi poikia todennäköisemmin elossa, koska juutalaiset eivät syöneet sianlihaa, kun taas poikiensa kohtaan Herodes oli erittäin kylmäverinen.²

Herodes ei siis ollut kovin kiva kaveri. Toisaalta hän kuitenkin oli omalla tavallaan pätevä ja nokkela, josta todisteina olivat mm. miten hän sai Rooman, joka hallinnoi Juudeaa sotilaallisesti, nimittämään itsensä Juudean kuninkaaksi sekä hänen näyttävät rakennusprojektit. Hän rakensi mm. Kesarean sataman, josta on tänäkin päivänä raunioita jäljellä. Hän myös aloitti Jerusalemin toisen temppelin rakentamisen, joka kuului sen ajan maailman mahtavimpiin rakennuksiin. Herodeksesta voi lukea lisää Wikipediasta: https://en.wikipedia.org/wiki/Herod_the_Great

Mainittakoon vielä, että tämä Herodes oli niin kutsuttu Herodes 1. Uudessa testamentissa on monta Herodes-nimistä hallitsijaa, jotka olivat alenevassa polvessa sukua tälle Herodes 1. kuninkaalle, josta Luukas nyt kirjoittaa.

Johannes Kastajan vanhemmat: Sakarias ja Elisabet

Mitä tiedämme Sakariaasta, Johannes Kastajan tulevasta isästä? Ensinnäkin Sakarias oli pappi, Vanhan testamentin Aaronin jälkeläisiä ja Abiaan osastosta. Entä mikä oli Abiaan osasto? Aaronilla oli kaksi poikaa ja heillä taas oli yhteensä 24 poikaa, joista yhden nimi oli Abias. Kaikki papit oli jaettu kahteenkymmeneen neljään osastoon, josta Abiaan osasto oli kahdeksas (1. Aik. 24:1-6).³ Tähän osastoon Sakarias siis kuului.

Näitä Aaronin jälkeläisiä, jotka kaikki siis olivat automaattisesti pappeja, oli noin 18,000. Temppeleitä tosin oli vain yksi, joten jokainen osasto palveli temppelissä viikon kerrallaan kaksi kertaa vuodessa ja tämän lisäksi kaikki osastot palvelivat samaan aikaan yhdessä suurimpien pyhien aikana, joita olivat pääsiäinen, helluntai, ja lehtimajanjuhla.⁴

Vaikka juutalaiset olivat Rooman vallan alla ja Herodeksen toimiessa Rooman valtuuttamana kuninkaana, Rooma antoi heidän harjoittaa uskontoaan vapaasti. Juutalaiset taas itse pitivät itseään teokraattisena maana, joten papeilla on suuri vaikutusvalta niissä asioissa, joista Rooma ei suoraan päättänyt. Teokratia tarkoittaa sitä, että Jumala on valtion korkein päättäjä ja täten Jumalan virkamiehillä eli papeilla, on suurin päätösvalta heidän tulkitessaan Jumalan lakia kansalaisille. Vuotuisen temppelipalveluksen lisäksi papeilla oli päätösvaltaa monissa muissa yleisissä asioissa kotipitäjissään, joissa he opettivat Vanhaa testamenttia sekä neuvoivat ja ohjasivat ihmisiä muissakin elämän asioissa. Pappisvirka oli siis arvostettu virka.

Vaikka Luukas ei noteeraa Sakariaan nimen merkitystä mitenkään, niin mainittakoon sen tarkoittavan "Jumala on muistanut", joka sopii mainiosti Luukkaan ensimmäisen luvun aiheyhteyteen.

Sakarias oli naimisissa Elisabetin kanssa, joka hänkin oli Aaronin pappissuvun jälkeläisiä: "Ja hänen

² "Cum audisset inter pueros quos in Syria Herodes rex Iudaeorum intra bimatum iussit interfici filium quoque eius occisum, ait: Melius est Herodis porcum esse quam filium," (Ambrosius Theodosius Macrobius, Saturnalia, book II, chapter IV:11).

³ Only four divisions returned from the Exile (Ezra 2:36–39), but the four were subdivided to make up twenty-four again with the old names. Morris, L. (1988). *Luke: an introduction and commentary* (Vol. 3, p. 85). Downers Grove, IL: InterVarsity Press.

⁴ Stein, R. H. (1992). *Luke* (Vol. 24, p. 73). Nashville: Broadman & Holman Publishers.

vaimonsa oli Aaronin tyttären, ja tämän nimi oli Elisabet.” Sakarias oli siis naimisissa papin tyttären kanssa ja jos Elisabetilla oli veljiä, niin hekin olivat kaikki pappeja sekä tietenkin hänen vaarinsa ja monet muut sukulaisensa. Tämän luvun 36. jae myös kertoo meille, että Elisabet oli jollain tapaa sukua Jeesuksen äidille Marialle.

Elisabet on nimenä mielenkiintoinen. Tiedätkö, kenen muun kuuluisan papin vaimon nimi oli Elisabeth? Mooseksen veljen Aaronin (2. Moos. 6:23). Elisabetin isä⁵, joka siis oli myös pappi, oli antanut tyttärelleen saman nimen, joka oli ensimmäisen ylipapin Aaronin vaimolla. Kirjaimellisesti Elisabet tarkoittaa: ”Jumala on vannonut” tai ”Jumalan vala”. Elisabetin ja Sakariaan nimet yhdessä muodostavat myös erittäin mielenkiintoisen yhdistelmän. Muistatteko vielä, mikä oli Sakariaan nimen merkitys? ”Jumala on muistanut”. Eli jos laitamme Elisabetin ja Sakariaan nimet yhteen, saamme: ”Jumala on vannonut” ja ”Jumala on muistanut”. Tämä tietenkin sopii mainiosti asiayhteyteemme, jossa Jumala nyt muistaa satoja vuosia sitten antamansa lupauksen Messiaan edelläkävijästä (Luuk. 3:4).

Sakariaan viisas vaimon valinta

Sakarias oli siis ottanut itselleen vaimon, joka oli sinut pappiselämän kanssa. Tämä ei ollut huono valinta miehelle, jonka elämäntyönä oli täyspäiväinen Jumalan asioiden hoito. Elisabetilla oli varmasti paremmat valmiudet kuin monella muulla naisella ymmärtää Sakariaan pappistyön tärkeys ja velvollisuudet.

Sakariaan vaimon valinta ehkä myös kertoo jotakin Sakariaan omistautumisesta papintöihinsä. Se ei nimittäin ollut mikään vaatimus, että pappien täytyi naida pappissuvusta. Tämä on myös hyvä mietiskelyn kohde niille meistä, joilla naimisiinmeno on vielä edessä. Mitkä ominaisuudet ovat sinulle tärkeitä tulevassa puoliossasi? Se, että hän on erittäin kivan näköinen. Se, että hän vie sinut hienoihin ravintoloihin joka viikonloppu. Vai se, että hän rakastaa Jumalaa suuresti ja tulee auttamaan sinunkin hengellistä kasvuasi? Onko tärkein asia se, että hän ansaitsee paljon, koska hän on ahkera ja tekee paljon ylitöitä? Vai onko tärkeämpää se, että hän käyttää vapaa-aikaansa tekemällä töitä Jumalan valtakunnan eteen? Mieti tarkasti, minkä asioiden tulisi olla elämässäsi etusijalla ja valitse puoliosisi sen mukaan. Soveliaan puolison valinta on nimittäin yksi elämän tärkeimpiä päätöksiä ja siihen päätöksentekoon olisi hyvä liittyä paljon rukoilua, paastoa ja raamatullista neuvonantoa kypsiltä jumalallisilta kristityiltä.

Tämä erillinen maininta Elisabetin suvusta muuten korostaa Johannes Kastajan sukutaulua, koska hän polveutui Aaronin pappissuvusta sekä isänsä että äitinsä puolelta. Tämä onkin toinen kohta, jonka takia hyvän Jumalallisen puolison valinta on niin tärkeää. Millään muulla päätöksellä ei tule olemaan niin syviä ja kauaskantoisia vaikutuksia tulevien lastesi elämään kuin tällä. Voit vain miettiä, miten suuri vaikutus vanhemman maallisuudella tai jumalallisuudella voi olla lapseen.

Jos taas olet jo naimisissa, eikä puoliso ole paras mahdollinen hengellinen kumppani, niin rukoilun kautta Jumala voi tuoda muutoksen tässäkin asiassa. Kenenkään naimisissa olevan ei siis kannata valittaa tai lannistua, vaan käyttäköön senkin energian rukoiluun tämän kyseisen asian hyväksi.

⁵ Siihen aikaan isät olivat pääasiallisesti vastuussa lapsen nimestä, kuten käy ilmi mm. Luuk. 1:60-62.

Entä jos Jumala haluaa minun naivan jonkun epäuskoisen, jotta voin sitten auttaa häntä tuntemaan Jumalan paremmin ja pelastuvan? Huomaa, että et saanut tätä ajatusta päähäsi lukemalla Raamattua. Tämä ajatus on syntynyt omasta lihastasi. Yrität aivopestä itseäsi, jotta voisit tehdä mitä haluat. Ei Jumala tarvitse eikä halua sinun sivuuttavan hänen neuvoaan ja käskyjään pelastaakseen Mikon tai Maijan. Kautta Raamatun Jumala jatkuvasti kehottaa ihmisiä olemaan naimatta uskottomia (esim. 5. Moos. 7:3; 2. Kor. 6:14, 1. Kor. 15:33, Sananl. 22:25).

Johannes Kastajan tulevat vanhemmat, Sakarias ja Elisabet, olivat siis kummatkin Mooseksen veljen, ylipappi Aaronin, jälkeläisiä. Sakarias oli ilmeisesti myös erittäin vihkiytynyt työlleen, koska oli ottanut itselleen vaimon, jonka isä ja mahdolliset veljet olivat myös kaikki pappeja.

Sakariaan ja Elisabetin hurskaus

Jatkamme seuraavaan jakeeseen:

Luuk. 1:6 He olivat molemmat hurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina.

Sakariaalla ja Elisabetilla ei siis ollut pelkästään hurskas alkuperä esi-isänsä Aaronin kautta, vaan he olivat myös itse hurskaita Jumalan edessä. Entä miten he pystyivät olemaan hurskaita Jumalan edessä, eihän kukaan ole synnitön? Asia toimi heidän kohdallaan samalla tapaa kuin meidänkin kohdallamme nykyään, 2. Kor. 5:21 *Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.*

Jeesus kärsi tuomion synneistämme puolestamme. Täten Jumala näkee hurskaina ja synnittöminä meidät, jotka uskomme Jeesukseen ja olemme asettaneet hänet Herraksemme.

Mutta miten tämä pätee Sakariakseen ja Elisabetiin, koska Jeesus ei ollut vielä edes syntynyt? Tämä sama kysymys voidaan esittää muidenkin Vanhan testamentin henkilöiden kohdalla: ”Miten ihmiset pelastuivat ennen kuin Jeesus kuoli syntiemme edestä?”

Pelastumisen edellytys on aina ollut usko. Pelastavan uskon kohde on aina ollut Jumala.

Jumalan vaatimus siitä, mihin meidän pitää uskoa, riippuu hänen siihen ajankohtaan mennessä ihmiskunnalle antaman ilmoituksen laajuudesta. Tätä kutsutaan progressiiviseksi ilmoitukseksi. Aadam uskoi Jumalan antamaan lupaukseen 1. Moos. 3:15 siitä, että naisen jälkeläinen murskaisi Saatanan. Tuossa historian vaiheessa Aadamilla ei ollut muuta tietoa tulevasta, mutta hän uskoi siihen, mitä Jumala hänelle kertoi. 1. Moos. 15:6 kertoo meille Abramin uskoneen Jumalaan ja sen kautta Jumala katsoi hänet vanhurskaaksi (katso myös Room. 4:3-8).

Kautta koko Vanhan testamentin uskovat tarttuivat pelastukseen, koska he ymmärsivät, että he eivät voi mitenkään pelastaa itseään. He uskoivat, että katumalla ja pyytämällä Jumalan armoa, hän jotenkin huolehtisi heidän syntiongelmastaan.

Tässä on yksi jae Vanhasta testamentista, Ps. 32:1-2 *Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!*

Vanhassa testamentissa oli myös lupauksia tulevasta Vapahtajasta, joka tulee ottamaan syntimme hartioilleen. Tässä on yksi:

Jesaja 53:5-6, *Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme. (ks. myös 61:10)*

Tämän tulevan Vapahtajan uhraukseen asti Jumala oli asettanut Vanhassa testamentissa käyttöön uhrijärjestelmän. Ihmiset osoittivat ulkoisesti sisäisen katumuksensa tuomalla eläimen uhriksi. Näin ollen syntisen ihmisen synti rangaistiin vuodattamalla eläimen veri tämän syntisen ihmisen veren sijaan. Mutta kuten Hepr. 10:1-10 selvästi opettaa, eläinuhri ei maksanut synnin hintaa pysyvästi. Se oli tavallaan ennakkomaksu tai symbolinen ele. Sakarias jos kukaan tiesi pappina tämän ja samoin Elisabet papin vaimona. Papit olivat periaatteessa ammattiteurastajia, jotka teurastivat ja uhrasivat ihmisten sovitusuhreja päivät pitkät. Mutta synti ei tullut koskaan lopullisesti maksettua, vaan uhraukset jatkuivat vuodesta vuoteen, vuosisadasta toiseen. Tämä on aika masentavaa, kun sitä oikein alkaa ajattelemaan. Mutta tämä uhrijärjestelmä ennakoiki sitä päivää, jolloin Jumalan Poika vuodattaisi verensä syntisen ihmiskunnan puolesta ja synti tulisi lopullisesti maksetuksi. Voi sitä ilon päivää, kun Jeesus maksoi tuomion synneistämme lopullisesti ja uhrijärjestelmä saattoi siirtyä unholaan.

Nyt voimme katsoa taaksepäin uskoen Jumalan jo huolehtineen synneistämme ristillä (Joh. 3:16; Hepr. 9:28). Jeesus täytti Vanhan testamentin lain elämällä täydellisen synnittömän elämän ja lopulta maksoi ristillä kaikki menneiden aikojen uskovien sekä kaikkien tulevien aikojen uskovaisten synnit (Room. 3:21-26), kärsimällä rangaistuksemme puolestamme. (Lue lisää: <http://www.gotquestions.org/Suomi/pelastus-ennen-Jeesusta.html>)

Sakarias ja Elisabet olivat siis osa sen aikaista uskollista Israelia. He olivat hurskaita Jumalan edessä. He ymmärsivät olevansa syntisiä, olevansa vailla toivoa itsessään, ja täten ymmärsivät tarpeensa katumukseen ja Jumalan armoon. Vastakohtana tälle olivat esim. tekopyhät fariseukset, jotka itse uskoivat olevansa hurskaita ja jotka ulkoapäin esittivät olevansa nuhteettomia ihmisten edessä (Luuk. 18:10-14). Mutta kuten Jeesus tulee muutamia lukuja myöhemmin sanomaan, Luuk. 5:32: *En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen."*

Huomatkaa, mitä muuta jae 6 opettaa Sakariaasta ja Elisabetista: He vaelsivat kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. Tämä ilmaisu tapa ei tietenkään tarkoita sitä, että he olivat synnittömiä, kuten selvästi käy ilmi jakeista 18-20. Raamattu käyttää samantyylistä kieltä myös muualla, esim. esitellessään Jobin nuhteettomana (Job 1:1), vaikka Job itse tunnusti tehneensä syntiä (Job. 13:26; 42:6). Tämä ilmaisu nuhteettomuudesta Sakariaan ja Elisabetin kohdalla tarkoittaa ensinnäkin sitä, että Jumala näki heidät synnittöminä ja hurskaina Jeesuksen tulevan sovitusuhrin kautta. Toiseksi, se tarkoittaa sitä, että Sakarias ja Elisabet rakastivat ja tottelivat Jumalaa sydämestään. He vaelsivat Herran käskyissä ja säädöksissä sydämestään. Sitähän pelastus tuo tullessaan. Jumalaa muuttaa meidät. Hän tekee meistä erilaisia. Alamme todella rakastamaan Jumalaa ja hänen lakiaan (Ps. 119:97), jonka seurauksena muutomme yhä pyhemmiksi ja tottelevaisimmiksi. Jumalaan turvaten ja hänen voimansa kautta pystymme ja elämme elämäämme aivan eri tavalla kuin ennen pelastustamme (Filem. 2:13-15).

2. Kor. 13:5 kehottaa meitä seuraavin sanoin: *Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä?* Luuleeko joku olevansa pelastunut? Jumala kehottaa meitä koettelemaan ja tutkimaan itseämme tämän suhteen. Onko Jeesus Kristus teissä?

Miten voin koetella itseäni tämän suhteen? Johannes kertoo kirjoittaneensa kirjeensä juuri tätä varten, 1. Joh. 5:13: "Tämän minä olen kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen, tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä."

Alla on 12 asiaa 1. Joh. kirjeestä, joita tutkimalla voit tietää, onko Kristus sinussa eli onko sinulla iankaikkinen elämä:

1. (1. Joh. 1:3) Onko sinulla halu pitää yhteyttä ja viettää aikaa muiden uskovaisten, sekä Jumalan kanssa rukoillen ja lukien hänen sanaansa?
2. (1. Joh. 1:6-7) Sanoisivatko muut hengellisesti kypsät kristityt, että vaellat valkeudessa vai pimeydessä?
3. (1. Joh. 1:8) Onko sinulla tapa tunnustaa päivittäiset ja pitkäaikaiset syntisi?
4. (1. Joh. 2:3-5) Oletko kuuliainen Jumalan käskylle?
5. (1. Joh. 2:15) Osoittaako elämäsi, että rakastat enemmän Jumalaa kuin maailmaa?
6. (1. Joh. 2:29) Onko vanhurskaus ominaista elämällesi? Teetkö asioita Jumalan silmissä oikein?
7. (1. Joh. 3:3) Pyritkö elämään puhdasta elämää?
8. (1. Joh. 3:5-6) Pieneneekö synnin määrä elämässäsi vuodesta vuoteen?
9. (1. Joh. 3:14) Osoitatko rakkautta muille kristityille?
10. (1. Joh. 3:18-19) Autatko konkreettisilla teoilla niitä veljiä ja siskoja, jotka tarvitsevat apua?
11. (1. Joh. 3:21) Pyritkö säilyttämään puhtaan omantunnon?
12. (1. Joh. 5:4) Saavutatko voittoja maailmasta hengellisen elämäsi suhteen?

Jos pystyt rehellisesti vastaamaan "kyllä" moniin näihin kysymyksiin ja pyrit tekemään parhaasi muidenkin osalta (Filem. 2:15; 3:12), niin elämässäsi näkyvät oikean pelastuksen hedelmät. Jeesus sanoi, että hänen seuraajansa tunnetaan hedelmistään (Matt. 7:20-21). Hedelmättömät oksat eli sellaiset tekouskovaiset, jotka itse asiassa eivät ole uskovia, koska heidän elämässään ei näy Hengen hedelmiä (Gal. 5: 22-23), leikataan pois ja heitetään tuleen (Joh. 15:6).

Tiedän tämän olevan rankaa tekstiä. Se tulee kuitenkin suoraan Raamatusta, joten sitä ei kannata yhtään vähätellä. Matteus 7:22 vielä jatkaa sanomalla että näitä ihmisiä, jotka luulevat olevansa uskovaisia ja jopa kutsuvat Jeesusta herrakseen, on monta. Kyse ei siis ole muutamasta harvasta tekouskovaisesta, joka elää itsepetoksessa, vaan monesta! Tämä kauhea totuus selviää heille vasta viimeisellä tuomiolla. Anomalla anon jokaista meistä, analysoimaan ihan rehellisesti nuo Johanneksen kirjeen 12 kohtaa. Sen takia Jumala on ne meille antanut. Sen takia Johannes niistä kirjoitti. Nämä asiat eivät ole Raamatussa turhan päiten, ne ovat siellä Jumalan armosta.

Jeesuksen herroittelu ei siis riitä. Maailmassa on monia, joilla on jonkinlaista hyvää tahtoa Jeesusta kohtaan. Hyvä tahto ei riitä iankaikkiseen elämään. Meidän tulee ihan oikeasti alistua Jeesuksen vallan alle ja totella hänen käskyjään sekä kieltää itsemme (Luuk. 9:23).

Muista kuitenkin, ettemme pelastu tekojemme kautta, vaan armosta uskon kautta (Ef. 2:8-9). Samalla uskomme tulisi kuitenkin näkyä tai tulla ilmi tekojemme kautta (Jaak. 2:17-20). Tosi usko, aito usko, tuottaa aina tekoja. Usko, joka on jatkuvasti ilman tekoja, ei itse asiassa ole minkäänlaista uskoa, eikä pelasta ketään.

Kertaus

Tänään aloitimme tutustumalla kuningas Herodekseen, joka oli omalla tavallaan pätevä, mutta mielipuolinen ja murhanhimoinen. Hän hallitsi juutalaisia Johannes Kastajan ja Jeesuksen syntymän aikoihin.

Tämän jälkeen siirryimme Johannes Kastajan vanhempiin, jotka olivat kummatkin Mooseksen veljen, ylipappi Aaronin jälkeläisiä. Sakarias oli yksi 18,000 papista, jotka palvelivat juutalaisia. Hän oli ilmeisesti hyvin omistautunut työlleen eli Jumalan palvelemiselle, koska meni naimisiin Elisabetin kanssa, jonka isä ja mahdolliset veljet olivat myöskin pappeja. Sakarias toimii hyvänä esimerkkinä siitä, miten valita sellainen puoliso, joka edesauttaa meitä palvelemaan Jumalaa paremmin sen sijaan, että olisi kivirekenä jarruttamassa edistystämme. Tosin ne, jotka ovat jo naimisissa, voivat rukoilla Jumalan muuttavan puolisojaan parempaan suuntaan tämän asian suhteen. Jumalallinen puoliso tulee olemaan myös siunaus mahdollisille lapsillemme.

Jae 6 kertoi meille, että Sakarias ja Elisabeth olivat kummatkin hurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. Tämä ei tarkoittanut, että he olivat synnittämiä vaan he uskoivat, että katumalla ja pyytämällä Jumalalta armoa, hän jonakin päivänä huolehtisi heidän syntiongelmaastaan, aivan kuten Vanhassa testamentissa monesti luvattiin. Jumalan käskyt, ihmisten syntyisyys, katumus, Jumalan lahjaksi annettu vanhurskaus uskon kautta, sekä Jumalan voiman kautta muuttunut elämä, jatkuu ytimeltään muuttumattomana Vanhasta Testamentista Uuteen testamenttiin.

Huomasimme myös konkreettisesti jakeen 6 kautta, mitä siitä seuraa, jos on hurskas Jumalan edessä. Se tuo tullessaan käytännön tekoja, kun pyrimme vaeltamaan kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. Tämä ei taaskaan tarkoita täydellisyyttä, vaan kuten kävimme läpi, kyseessä on pikemminkin *pyrkimys* täydellisyyteen, kuten Jumala meitä kehottaakin, Matt. 5:48 *Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.*

Lopuksi, kävimme läpi 12 kohtaa, joita analysoimalla voimme tietää olemmeko todella pelastuneita, onko meillä iankaikkista elämää. Näihin kohtiin kuuluivat mm.:

- Halu viettää aikaa Jumalan kanssa rukoilemalla ja lukien hänen sanaansa, sekä halu pitää yhteyttä muiden kristittyjen kanssa (1. Joh. 1:3).
- Tapa tunnustaa syntimme sitä mukaan, kun havaitsemme niitä elämässämme (1. Joh. 1:8).
- Konkreettiset teot muiden auttamisessa (1. Joh. 3:18-19)
- Näkykö elämästämme, että rakastamme Jumalaa enemmän kuin maallisia asioita (1. Joh. 2:15).
- Pieneneekö synnin määrä elämässämme vuodesta vuoteen (1. Joh. 3:5-6)

Raamattu kertoo, että uskomme tulisi näkyä muun muassa näiden asioiden kautta. Tosi usko, aito usko, tuottaa aina hengen hedelmiä eli tekoja. Hedelmättömät oksat leikataan pois ja heitetään tuleen (Joh. 15:6).

Rukoilkaamme

Ps. 19:8 *Herran asetukset ovat oikeat, ne ilahuttavat sydämen. Herran käskyt ovat selkeät, ne*

valaisevat silmät.

Kiitos Jumala sanastasi. Rukoilemme tänään erityisesti nöyryyttä analysoida itseämme rehellisesti 1. Joh. ohjeiden mukaisesti. Valaise erityisesti niiden silmät, jotka eivät ole luuloistaan huolimatta matkalla iankaikkisuuteen. Valaise myös muiden silmät siten, että ymmärrämme suurimmat puutteemme. Tee meistä lupauksesi mukaan yhä enemmän Jeesuksen kaltaisia (2. Kor. 3:18). Anna meille viisaus ja halu vaeltaa käskyissäsi ja säädöksissäsi yhä tottelevaisemmin. Täten anna meille halu rukoilla ja lukea sanaasi enemmän ja viisautta ymmärtää lukemamme paremmin, sillä ilman rukoilua, sanasi lukemista ja ymmärtämistä, meillä ei ole mitään mahdollisuuksia kasvaa hengellisesti. Ole armollinen meille lapsillesi, sekä niille jotka ovellesi kolkuttavat, ja johdata yhä useammat kolkuttamaan. Poikasi Jeesuksen Kristuksen tahdon mukaisesti me näitä asioita sinulta pyydämme. Aamen.

Lisää saarnoja osoitteessa www.maallikkosaarnaaja.com